

JOAN F. MIRA

“Ser president dels valencians és tan poca cosa, que el ministre Zaplana se’n burla i se’n riu, i gran part del seu partit li fa de cor, encara. Ser president dels valencians és una cosa que serveix per a anar a Madrid, o a Minglanilla o a la presidència d’una caixa d’estalvis. En ell mateix, sembla que el càrrec no mereix cap respecte. Tan poc respecte com el país que administren, ignoren i desfan”

Presidents

Amb el mateix títol que aquest, “Presidents”, vaig escriure fa més d’un any, ací mateix, una pàgina o columna plena d’humor amarg o bilis negra: melancolia. No volia deixar sense comentari el més alt esdeveniment de la política valenciana dels anys passats, com era el vol a Madrid del president Zaplana (era president de la Generalitat Valenciana, president del meu país, encara que una cosa així siga difícil de creure), i l’accés a la més alta poltrona política del president Olivas (era president de la Generalitat, etcètera, més difícil encara: ja no la cabra damunt de l’escala, sinó l’escala damunt de la cabra: qui ens superaria, als valencians, posats a elegir o patir presidents?). De manera que vingué un xicot de Cartagena, s’instal·là a Benidorm com a advocat, s’espavilà pensant en el futur (degué pensar: ací puc fer carrera, triomfar, ser important: en quin altre lloc em deixarien fer-ho amb tanta facilitat, quin país trobaria tan moll i tan foll com aquest, per servir-me de peanya?), guanyà l’alcaldia comprant una regidora socialista (a baix preu: la mercaderia era barata), s’embolicà en tèrbols afers (declarà per què estava en política: per “forrar-se”, i a fe que era sincer), es va fer amic de qui manava o havia de manar en la dreita i a Espanya; i en fi, com vostès saben, els valencians el van elegir president del país (però si hi haguera país, País Valencià, no aquesta miserable cosa que decretaren els jerarques d’Espanya, PSOE i la dreita tots a una, si hi haguera país i no *Comunidad*, dic, tindríem aquests presidents?). Llavors, com vostès saben també perfectament, l’anterior president (president Lerma: també increïble, també cert, també un lúgubre individu com aquest va ser president dels valencians: no en tenien cap de millor al seu partit?: en tenien, però no podien ser presidents: pensaven amb el propi cap, creien una miqueta en el País Valencià, i per tant els han destruït, o els han avorrit) se’n va anar corrent cap a Madrid, no va tenir ni temps d’ocupar l’escó al parlament valencià: no era res ser cap de l’oposició, ser simplement ben educat. Hi ha el *jefe* al telèfon: que vingues a ser ministre del *gobierno de la nación*, ministre de segona fila, i cap allà. Després es va fer nomenar senador: paga segura.

I així, vist l’alt exemple, Eduardo Zaplana es proposà superar-lo: saltaria cap a Madrid des de la presidència de la Generalitat, com a ofensa directa al país que no existeix: si no existeix, no se’l pot ofendre. Ja se sap que és molt més ser ministre *nacional* de Madrid que president d’un país inexistent. President de la “Jeneralità” del no-res, dels negocis immobiliaris, de l’especulació, de tot això que quan s’explica pareix impossible, excessiu, pareix que no pot passar al teu país, però passa. Passa, i la gent l’ha votat: els empresaris, massivament, encantats amb el personatge, i les senyores i els senyors, els metges i els advocats, part de la classe obrera, la població rural, la moderna i urbana: l’han votat repetidament i el tornarien a votar. Això escrivia jo fa més d’un any. Després passà l’altre efímer president del no-res, un cert Olivas, que gràcies a ser president de la *Comunidad* nostra pogué fer real el seu somni: ser pregoner de la festa del seu poble, no sé si Minglanilla o Motilla del Palancar. Passà l’altre, doncs, i vingué aquest jove senyor de cara circumspecta, seriós i bon pare de família, catòlic practicant, amb paciència i amb seny, pareix que amb algunes idees al cervell, i pareix també que sense lligams amb les tèrboles màfies que el meu amic Ferran Torrent retrata en els seus últims llibres. No li serveix de res, ni ser honest, ni pensar, ni ser de dreita de tota la vida. Ser president dels valencians és tan poca cosa, que el ministre Zaplana se’n burla i se’n riu, i gran part del seu partit li fa de cor, encara. Ser president dels valencians és una cosa que serveix per a anar a Madrid, o a Minglanilla o a la presidència d’una caixa d’estalvis. En ell mateix, sembla que el càrrec no mereix cap respecte. Tan poc respecte com el país que administren, ignoren i desfan. Deu ser malenconia meua de tardor. *O no*, com és moda de dir.